Ч. 104 | Середа 12 (24) мая 1899. | Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Жаданя Німців в Австриї і їх значінє. — Мирова конференция в Газі).

Вчера подали ми зміст жадань Німців в Австриї, ухвалених на зборах мужів довіря у Відни; нині доповняємо єго кілька важнійшими даними після німецких ґазет. Жаданя ті ухвалювали репрезентанти слідуючих партий опозицийних: німецка партия народна, німецка партия поступова, сполучена вірноконституцийна більша посілість, християньско-социяльна сполука, і вільна німецка сполука. Жаданя, які ставлять ті партиї до правительства, обнимають слідуючі краї: 1) Долішну і горішну Австрию, Зальцбурґ і Форарльберґ; 2) Чехія; 3) Тироль; 4) Морава; 5) Країна; 6) Стирия; 7) Каринтия; 8) Шлеск; 9) Побереже; 10) Буковина. Галичину в жаданях поминено зовсім. Лиш в загальних национально-політичних жаданях, отже в перший загальній части цілого еляборату єсть бесїда про Галичину в уступі 6-ім, і то так устилізована, що навіть і Німець не конче з неї буде мудрий. Німецкі опозицийники очевидно бояли ся зачіпати Галичину, щоби та не попсувала їм рахунку, котрий они, поправді сказавши, і так вже дуже хибно уложили. В тім уступі каже ся іменно: „В виду автономного, окремого становища (Sonderstellung), яке Галичина що до своїх национальних справ дійстно займає, укріпляє ся і розширює ся переконанє о конечности, щоби засада взаїмности була переведена і жадаємо, щоби Німці в Австриї були забезпечені від неоправданого впливу на їх житє. Ну, чей не знайде ся ані один Німець, хоч би й найзавзятійший опозицийник, котрий би сказав, що Галичина впливає на єго житє.

В другій, загальній части о управильненю справи язикової сказано, що в цїли заведеня якогось правного стану в справі язиковій мають бути всї дотеперішні розпорядженя і інструкциї в справах язикових без виимки знесені і має означити ся область, для котрої має мати значінє загальна посередничаюча мова (німецка) а також мають бути законно установлені внутрішні і внішні мови державних і автономічних властий у всїляких частих держави.

Коли би тепер хто нас спитав як ми дивимо ся на ті жаданя Німців — то ми би сказали, що їх укладав гнїв, заздрість, ненависть і все инше лиш не розум політичний. Навіть в інтересі самих Німців треба сказати, що ті жаданя зовсїм не суть того рода, щоби забезпечити Німцям верховодство і панованє без взгляду на то, чи они мають до того право чи нї; з тих жадань зовсїм не видко того, що ті котрі їх укладали мали дійстно на оці забезпечити Німцям в Австриї якусь верховну власть; противно видко аж надто ясно хоч може мимовільне розбиванє Австриї і перенесенє точки ваготи німецкого елементу в Австриї до німецкого цїсарства. Автори тих жадань показали, що зовсїм не суть політиками, а їх партиї зложені хиба більше з крикунів як людий мислячих. Длятото справедливо каже Vaterland, що панове ті показали ся яко банкроти, що хотять своє предприємство зменшити о Галичину. О скілько можна судити із самого змісту жадань німецких, то они не принесли нічого практичного, позитивного; хиба що лиш трохи більше запутали ситуацию; німецки опозицийники зробили собі політичного коника, на котрім тепер будуть могли вигідно і довго їздити, заким він з'їздить ся.

Конференция в Газі хоче бути практичною. Президент Стааль в своїй промові сказав між иншими отсї характеристичні слова: „Держім ся здалека від всіх хімер і утопій а сотворім діло пожиточне і практичне". Очевидно, що лиш конференция буде о тім рішати, що хімера і утопія а що річ практична і пожиточна. Мабуть збройне буде всетаки практичнійше, хоч би длятого, що дає фабрикам заробок, коли противно розоброєнє було би лиш хімерою і річию неконче практичною, бо що тогди зробити би на примір з міліонами всїляких карабінів та набоїв? — По промові Сталя вибрано три комісиї: 1) для справ войскових; 2) для червоного хреста і женевскої конвенциї; 3) для мирових судів. В засїданях і нарадах конференциї мають брати участь всї делеґати не виключаючи технічних дорадників.

Новинки.

Львів дня 23-го мая 1899.

— **Дирекция „Днїстра"** подає до відомости всїх інтересованих, що справозданє і замкненє рахунків за 1898 рік вже випечатано і розсилка того справозданя почала ся вже до всїх агентів і делеґатів товариства, а також і до тих громад, котрі були управнені до вибору відпоручника на загальні збори. Коли би хто хотів дістати згаданє справозданє, то нехай зажадає картою кореспонденцийною від Дирекциї „Днїстра", котре вишле єму о скілько вистане запас.

ДУЖЕ МОЖЛИВО!

(З німецкого — Г. Цшоккого) *)

Помершиий недавно радник державний Стрик мав таку навичку, що при кождій нагоді говорив: Д у ж е м о ж л и в о. Бувало нераз і так, що додавав тоті слова навіть і в письменних справозданях, які складав свому володітелеви в краю, або коли здавав справу устно в крузї своїх товаришів по званю і міністрів. Тогди навіть і при найповажнійших справах не обійшло ся без сьміху, бодай тихцем, як то звичайно любимо посьміяти ся із слабих сторін нашого сусїда. А не могло обійти ся без того, бо декотрим людем слабі сторони сусїда роблять щораз то нову радість.

Тимчасом радник державний Стрик був і лишив ся чоловіком вельми поважаним. Настоючі один по другим володітелї краю цїнили єго високо і не забували на него, бо він своїм знанем і своєю зручностию в інтересах міг зробити велику прислугу. Кождий признавав, що він чоловік вельми учений, чоловік з тактом, як то називано єго задлято, що він трохи знав людий і умів то знанє добре використати. Ба, єго уважали за більше ученого, за більше розумного, як він ним був дійстно; навіть неаби які головачі не лиш поважали єго і віддавали єму честь, але таки й трохи бояли ся. бо они не довіряють таким, що трохи мудрійші як они. А радник державний Стрик був все-таки честною душею, чоловіком отвертим і совістним, о котрім не можна було нічого злого сказати. Але як раз то, що не можна було о нїм нічого злого сказати, уважало ся за доказ єго великої хитрости і за оправдану причину, щоби стерегти ся такого чоловіка. Всї так вірили в єго мудрість, що уважали єго за далековидячого політика, за справедливого пророка. А всему тому була винувата лиш та приповідка, котру він завсїди повтаряв: Д у ж е м о ж л и в о!

Читателям нашим чей то не буде неприятно, коли тут розповімо причинки до характеристики сего в історії своєї вітчини дивного чоловіка. Він по части сам їх лишив в дневнику, котрий писав пильно давнїйшими роками. А найважнїйше лишить ся все-таки приповідка, котру він всюди причепив: Дуже можливо!

* * *

Бо хоч тота приповідка вирвала ся єму иноді так, що й він сам того не сподївав ся, то все-таки не сказав він єї на вітер. Нераз, коли она так єму вирвала ся, спонукувала єго слїдити дальше за наслїдками, а то відтак оправдувало або давало причину до єго поглядів на річи або до єго поступованя. Отже тота приповідка мала великий, рішаючий вплив на на єго спосіб мисленя, на цїле єго поступованя на хід єго судьби. Чи повірив би хто тому? Як то, повірити, що так могло бути у чоловіка з розумом і розвагою? А преці то було „дуже можливо".

Він то знав сам о собі дуже добре. Мимо того не лиш позіставав вірним тим двом словам, але ще й хотів, щоби й єго одинокий син навик до них. Молодий мужчина, котрому, як то звичайно молодим людем, здавало ся, що все лїпше знає як єго батько, не міг з тим якось погодити ся, бо то єму чомусь дивним видавало ся.

— Вам, любі тату, вибачають охотно ту малу навичку, — казав він, — але мене би через ню висьмівали, бо то було би очевидно малпованє і досить умисно та добровільно принята приповідка.

— То дуже можливо, любий Фридриху! — сказав на то радник державний: Але хто би на то оглядав ся, коли тих кілька слів дає тобі спокій, рівнодушність, розвагу і щастє житя? Зиск за надто великий. А коли не хочеш того говорити голосно, бо боїш ся, щоби з тебе не сьміяли ся, то благаю тебе, говори то бодай т и х ц е м при кождій нагоді.

— Та на що, тату? Менї здає ся, що Ви чи не за надто любите тоту приповідку.

— Дитинко, я не так люблю ту припо-

*) Давне се оповіданє славного писателя, походяче з першої половини сего столїтя, не стратило ще її нинї, при кінци столїтя, своєї вартости і годить ся уважно єго прочитати.

— **В читальни „Просьвіти“ у Львові** відбуло ся вчера сьвячене о 1-ій годині в полудне. Чину посьвяченя довершив о. Давидович, а до стола засїло звиж трийцять членів читальнї під проводом голови проф. Врецьони. З інтеліґенциї прибуло також кілька осіб. Гостина переплїтана патріотичними промовами, протягнула ся до 3-ої години з полудня.

— **З руської перемиской ґімназиї** вибрало ся в недїлю кількадесять учеників з низших і висших кляс, під проводом директора п. Цеглиньского і кількох учителїв, на прогульку до західної Галичини. В часї лат. Зелених сьвят задержали ся они в Кракові, щоби оглянути місто і его памятки старини. Там займили ся ними краківскі Русини, що вже наперед приготовили їм нічлїги в льокалях рускої читальнї і почтового клюбу. Ві второк оглянуть участники прогульки копальню соли в Величцї, а в середу досьвіта вернуть до Перемишля.

— **Руска молодїж учительскої семинариї в Станиславові** устроює в 38-роковини смерти Т. Шевченка сьвяточний поранок в четвер 25 мая с. р. з такою програмою: 1) Вступне слово дра М. Коцюби. 2) Шевченко-Біликовский: „Гамалїя“ хор з декламациєю. 3) Вінявский: „Елеґія“ скрипкове сольо, т. Вислоцкий. 4) Шевченко: „Думи мої“ декламация, т. Іванчук. 5) Mendelson-Bartholdy: Scherzo a Capriccio, хор смичковий. — 6) Відчит: „Шевченко і его значінє в лїтературі“ т. Ю. Шлемко. 7) Zöllner: „Taniec“ хор. 8) Кониський: „На Сибірі“ декламация, т. В. Кульчицкий. 9) C. G. Reissiger: Overtura, хор смичковий. 10) Федькович-Нижанковский: „Гуляли“ хор. — Початок о 9-ій годинї.

— **Руский драматичний кружок в Стрию** устроює в недїлю дня 28-го мая с. р. аматорске представлене. Відограє ся „Шельменко наймит“ комедия в 5 дїях Гр. Квітки-Основяненка. Початок точно о 8-ій годинї. Крісло 80 кр., вступ на салю 40 кр.

— **Засуд лихварів**. Перед судом присяжних в Стрию відбула ся сими днями карна розправа против двох лихварів з Рожнїтова: Шабси Шпіґля і Боруха Мінца. Прокураторія обжалувала обох о кількасот случаїв лихви. По переведенїй розправі засудив трибунал Шабсу Шпіґля на вісїм місяцїв строгого арешту, а Боруха Мінца на десять місяцїв строгого арешту і обох крім того на кару грошеву по 1000 зр.

— **Нещастна пригода.** На стациї Ляскова під Затором вискочив оногди з шин товаровий поїзд з ваґоном, в котрім їхало кількадесять робітників. Один з робітників, Йосиф Кора, видячи небезпечність, вискочив з ваґона і погиб під тягаром перевернeного воза; дванайцять инших легко ранених робітників заосмотрено у вадовицкім шпиталю.

— **Читальня „Просьвіти“ в Королївцї,** повіта борщівского, устроює дня 8-го червня вечерницї в память 38-мих роковин смерти Тараса Шевченка, на котре то сьвято запрошує всї поблизькі читальнї. На тім вечерку читальники також відограють комедию „Бувало а нинї“ в чотирох відслонах, по чім наступлять декламациї і співи хору читальняного. Позаяк то випаде на саме руске Вознесенiє, сподїємось, що гостї з околицї будуть ласкаві участь взяти. Початок о годинї $4^1/_2$ по полудни в будинку напротив руского приходства. — *Від Видїлу читальнї.*

— **Читальники місточка Королївки** зійшли ся дня 3-го мая до читальнї на спільне сьвячене, прибув до нас також наш Отець духовний враз з п. Медведским судиєю з Перемишля, котрий гостив у пан-отця на сьвятах. Прибуло також і більше гостий з інтелїґенциї. Пан судия мав горячу промову до наших читальників, в котрій заохочував, щоби численно вступали в члени і горнули ся до просьвіти, а щоби показати їм щиру заохоту, вписав ся сам в члени з річною вкладкою 6 зр., вкінци закінчив промову окликом в честь Є. Вел. Цїсаря, почім присутні відспівали многая лїта. Промовляв також о. Стеблецкий о важности шпихлїря, котрий у нас також істнує. Гостї розійшли ся аж коло півночи. — *Адольф Бернацкий*, голова. *Теофіль Мисевич*, писар.

— **Нова дефравдация.** З Перемишля пишуть, що касиер тамошної міскої каси щадничої Л. Аморг здефравдував 75.000 зр., стративши гроші на гру в біржу. Виновника арештовано і, як кажуть, найдено при нїм 40.000 зр.

— **Загадочна смерть** лучила ся оногди в Новім Санчи. Міский поліциянт напив ся в однім шинку горівки і зараз опісля помер серед підозріних проявів. На его трупі переведено лїкарску секцию, а вислїд еї задержано в тайнї. Кажуть, що в жолудку найдено отрую.

— **Неспокійний вояк.** Якийсь улан напивши сь забогато за дешеві гроші в шиночку за Жовківскою рогачкою у Львові, викликав там в ночи з суботи на недїлю велику бучу. Один з гостий, Пилип Кожушок, в утечи перед уланом упав до кирницї і сильно поранив ся. Ледве живого відвезено его до шпиталя.

— **Заграничного злодїя** Івана Князя з Сухої Волї, в люблиньскій ґуберниї, арештувала полїция в Кракові. Князь есть членом одної з небезпечнїйших злодїйских шайок в Конгресівцї і прибув до Кракова з Замостя, де обікрав золотника Файґа на 5000 рублїв. Украдені дорогоцїнности продав в Кракові за півдармо і наміряв вибрати ся на злодїйску прогульку до Нїмеччини. При нїм найдено 350 зр.

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і виховане.

Добрі ради.

Не забувайте робити тепер компост в городї! Всїлякі буряни, що виполете з грядок, не викидайте на улицю лиш складайте на купу десь в кутику в городї на компост.

— Які навози придатні до города. Із зьвірячого гною найлїпший для города обірник з під рогатої худоби, бо він найпридатнїйший майже для всїх ярин, він має досить сили, есть лагідний і не гріє за надто. Кінский гній есть за сухий і задля своїх почасти дуже острих складових частий буває часто для ростин навіть шкідливий. Змішаний зі старим дубом з гарбарнї і з вапном та добре перегнилий дає він знаменитий навіз. Гній з під овець і кіз можуть ростини лиш в маленькій скількости зносити; гній з під свиний есть за холодний і за повільний; гній з під дробу палить за надто і добрий лиш для деяких родів ярин. Людскі відходи гноять дуже сильно, палять менше як гній з під коний і овець, але задля того, що они гризуть, то не добре уживати їх в сьвіжім станї лиш брати на компост. З инших уживаних навозів суть придатні, намул і болото з улицї, кістяна мука, а особлива саджа, попіл і вуголь з дерева. Для карафіолів і всїх родів капусти, салати і салєри надають ся дуже добре фосфати, калї і чілїйска салїтра.

— На огірки підгортає ся землю рядками лиш там, де ґрунт за надто вохкий і де треба, щоби земля лїпше огрівала ся; можна нагортати або цїлі вузонькі грядочки піби вали, на вершку котрих робить ся ровець і са-

---

відку як тебе. Длятого хотїв би я здати еї на тебе, а з нею і мій спокій души, моє внутрішне щастє. Не гадай собі, що моя приповідка стала ся для мене случайно навичкою. Нї, я еї первістно став уживати умисно і добровільно. Але я завдячую їй все то, що тепер маю і чим я став.

— А щож Вас спонукало навикнути до неї?

— Нещастє в моїх молодих лїтах і розпука. Лиш отсї незначні слова підняли мене і додали сили так, що я міг сам над собою запанувати. Твій дїдо і баба були собі дуже добрі люди, та й на Бога не забували; але великого маєтку не мали. То, що менї по них дїстало ся, вистало від біди, що я міг прилично удержати ся у високих школах та ще й кілька лїт опісля жити. Я був молодим, незіпсованим хлопаком, учив ся добре та був благородного чувства, бо жив лиш серед таких, що були менї взірцем всего найвисшого і найблагороднїйшого. То стало ся для мене нещастем; я бачиш, не знав сьвіта, і менї здавало ся, як коли, то що на нїм живуть лиш самі ангели, то знов, що лиш самі чорти.

— То лучає ся і менї також, мимо волї, ще й тепер! — сказав на то Фридрих.

— Дуже можливо — відповів радник державний — бо молодий чоловік, що не попав в ту похибку, то не мав нїколи зовсїм чистого анї горячого серця. Раз треба то конче перебути. — Слухай же дальше. Я мусїв довго працювати безплатно по всїляких урядах, аж дїстав якийсь титулик і остаточно маленький уряд зі скупенькою платнею. Так то звичайно буває. Я то знав наперед. Нїхто не сьмів знати, що я бідний; бо я би не мав був анї у великих, анї у малих того поважаня, на яке я заслугував. Отже я убирав ся завсїгди дуже гарненько і чистенько, а то називало ся тогди ґалянтно, нинї кажуть елеґантно. Я наймав собі краснї покої і обертав ся в найзнаменитших товариствах. Від часу до часу я навіть зважив ся вибрати ся на малу прогульку, що коштувала трохи гроша. При тім не мав я довгів, а то у паничів мого віку і стану значило дуже богато. Я всюди удавав більшого богача, як ним був дійстно. А на то все треба менї було не богато гроша. Нїхто не знав того, що я жив через цїлий рік дуже скупенько. Хлїб і сіль та вода і трохи молока були моєю звичайною поживою. При тім всїм був я дуже щасливий, бо моє серце було повне розкоші не лиш в почутю сповнених обовязків або від молодечих надій на золоту будучність, але ще й від чого иншого. Менї всюди були раді, всї мене любили. Я мав ласку у женщин та й мужчини мене навиділи. Але зі всїх мужчин вибрав я був собі лиш одного, випробованого приятеля, адвоката Шнемілєра. Ми оба були одно серце і одна душа. Ще у високій школї він став був до поєдинку за мене. В бідї і горю показав ся приятелем.

Зі всїх женщин лиш одна була у мене понад всї. То була донька ґенерала Ван Тїтена. Она називала ся Пилипка. Я любив еї довгі лїта і мовчав, любив не знаючи, як любив. То було майже якесь нїме убожанє; але через ту любов цїле моє житє було як би якесь сьвято. Нїхто не знав, що дїє ся в моїм серци; я не мав відваги нїкому о тім сказати. Бо то, що для людского чувства найсьвятїйше, ніби тратить від звуку слова, хоч би й найчистїйшого, на своїй сьвятости. Длятого нїхто не розповідає охотно другому о своїй любови і нїхто в товарискім житю о своїй найглубшій вірі.

— То Ви не звірили ся і свому приятелеви?

— Нї, і єму нї; не звірив ся хоч би лиш длятого, що менї, чоловікови без маєтку, без становища, простому міщухови годї було й думати о богатій, великого роду донцї ґенерала. За то довідав ся я від Шнемілєрів, чого і сам був би не вірив, іменно то, що загально всї говорять, що я у Пилипки в великих ласках; що она мене так любить, що аж пропадає за мною та що вже ізза мене мати еї кілька разів сварила. В пів року опісля переконав ся я сам о тім, чого давнїйше не хотїв Шнемілєрам вірити, коли случай звів мене близше з Пилипкою і розкрив нашу тайну. Розуміє ся, що ми присягли собі вічну любов аж до смерти. Від сеї пори був я як в небі.

В тім часї посипали ся на мене щедро дари щастя. Я став придворним радником повдовілої княгинї, і дїстав не велику але приличну платню. Пропасть межи мною а Пилипкою не була вже так велика, щоби еї не можна було виповнити. Ґенерал потребував мене і став сердечнїйший, а его жінка не противила ся вже так часто Пилипчиним мріям. Незадовго по тім спала на мене в Батавії значна спадщина, по вуйкови, що там помер. Гроші можна було відобрати в Амстердамі, лиш треба було виказати ся правом до того. Я був такий щасливий, що аж не знав, що собі робити, не ізза гроший, але ізза Пилипки. Як-раз тогди залицяв ся до неї хороший молодий мужчина, ґраф, що був в ласках у тодїшного нашого пануючого князя. Она сьміяла ся з него, а коли видїла, що мене бере заздрість, то успокоювала мене поцїлунками. Сама казала менї, що-

дить ся в нім зернята або лиш робити поодинокі купки. Сей спосіб саджєня єсть звістний загально, але менше звістний єсть той, що огірки пускає ся в гору на тички або позатикане в землю сухе ріще, до котрого привязує ся огірки. Так робить ся там, де ґрунт дуже студений. Також і то треба знати, що коли хто хоче мати богато огірків, нехай збирає пензликом пилок з мужеского цьвіту і наносить его на женьский цьвіт.

— Годоване і плекане качок. Качки найліпше годувати вареними бараболями, змішаними з ґрисом; то найліпший і найдешевший корм. Відтак добрі для них всілякі відпадки з кухні, посїкані бураки та всіляка зеленина. Вечером треба їм дати троха зерна. Місце, де качки ночують, треба за кождий раз добре вичистити і дати сухої підстілки, бо качка впрочім зовсім не вибаглива, любить на ніч мати сухе місце. На підстілку можна брати ячмінну солому, котрої натрясає ся що два або три дні, а віднавляє ся після числа качок що 8 до 14 днів.

Переписка господарска.

Читатель „Народ. Часоп.“: Чиста горівка не повинна би зробити ніякої плями на чорнім сукні, хиба що може сукно було би закрашене якоюсь такою краскою, котру горівка могла би розпустити; але о тім сумніваємо ся, бо такого сукна ніхто не важив би ся продавати. Припускаємо длятого, що пляма зробила ся може від солодкої горівки, на сукні лишив ся цукор, до котрого може ще прилип порох. Таку пляму можна вибрати чистою літною водою, найліпше чистою дощівкою.

Максимко в Т.: За відповідь дякуємо. Тепер скажемо Вам отверто, що ми зараз по Вашім питаню здогадали ся того, що Ви тепер потвердили а для порвірення, чи дійстно наш здогад оправданий, попросили Вас о інформацию. Не гнївайте ся за то що Вам скажемо, бо всї у нас не перші і мабуть не послідні, котрі не подумають що роблять і на що роблять. Як жеж можна було засадити — як кажете в попереднім листі — спорий кавалок города чорною мальвою, не знаючи ані як коло неї ходити, ані як єї з'ужиткувати? Таже така робота значить то само, що воду решетом носити! Ми Вам купця на сушений цьвіт з чорної мальви не знайдемо і ледви чи єсть хто в краю, хтоби его купив. Того цьвіту уживають, бачите, до крашеня вина, лікерів і оцту на червоно. Найбільше іде его на крашене вина у Франциї і там спроваджують той цьвіт великими масами з Туреччини. В Німеччині садять мальву для власного ужитку. Коби Ви фабрикували бодай оцет, то могли би его красити на червоно власною мальвою і продавати за винний. А так що зробите? Хиба тїште ся тим, що мальва — як кажете — росте у Вас як баби на Великдень до печеня, або жалуйте, що змарнували спорий кусень города, бо з тої „муки“ „баб“ не буде. Оттак ми дивимо ся на ту справу, коли хочете знати; але не гнївайте ся на нас за той погляд. Він, бачите, не лиш для Вас але й для других; зі шкоди або з нерозваги одного нехай другі розуму учать ся.

Довголітний читатель: Як зробити ясну політуру? — Розпускає ся 1 дека потовченого на порошок сандараку, $^1/_2$ дека шеляку і 4 дека бензое в чверть літрі спірітусу, додає ся відтак трохи арабскої ґуми і огріває ся тоту мішанину, щоби ґума розпустила ся. (При огріваню треба очевидно бути осторожним і найліпше огрівати фляшку з тою мішаниною у воді. Відтак треба звинути крайку в кружільце, завинути в полотняний платок умочений в льняний олій і набирати на зроблений так клубок тої мішанини і розтирати на дереві раз коло разу в колесо і малими розмірами. Коли вже вся політура розтерта, треба дерево, ще раз натерти чистим спірітусом, а відтак ще розпущеним шеляком.

Ів. Л. в Нар.: 1) Волокник або перстенець кидає ся найбільше на конюшині, люцерні і лені, чіпає са тих ростин ссавнями та ссе з них соки і тим способом нищить і робить велику шкоду. Де волокник кине ся н. пр. на люцерні, видко вже з далека жовті плїші на нїй. Волокник можна найліпше в той спосіб винищити, що сам пліш і на метер далеко до окола него вкриє ся коротко потятою соломою на 20 до 30 центиметрів грубо, пілле ся трохи нафтою а відтак підпалить ся. Найважнїйша річ, щоби насїнє конюшини було чисте і не було в нїм зерен перстенця. — 2) Зародки печериць або т. зв. грибшу можете й самі собі вишукати в тім місці, де ростуть печерицї; треба лиш під якою печерицею осторожно розкопувати землю і дивити ся, де земля поперерастана білими ниточками мов би плїснию. Ті білі ниточки то грибша, з котрої виростають печерицї. Але що треба знати ся на грибши, коли самому хоче ся вишукати єї на зародки, то найліпше спровадити собі єї від якого городника. Запитайте може в заведеню городничім Теоф. Лудкого в Мельній поч. Стрілиска, а коли там не буде, то дістанете на певно у фірми Ands. Ad! Markl's Söhne Wien I. Am Hof Nr. 13. Фірма та продає зародки анґлійских печериць в цеголках по 1 зр. за кільо. Розмноживши собі грядку печериць можна їх мати через ціле літо.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Безплатну науку практичного пасічництва для членів товариства „Сільский господар в Олеську“ буду уділяти почавши від 15-го мая кождої пятниці і суботи перед полуднем а від 15-го червня що день, окрім неділь і сьвят — о скілько на роботу в пасїцї позволить погода і тепло. На сю науку можуть приходити і сини селян-членів товариства. Хотячі користати з сеї науки повинні мати полотняну одежу (полотнянку) і ситце на лице охороняюче від ужаленя пчіл. По полудни науки подавати не буду. — *Юліян Дуткевич*, Дубє, п. Пониква.

— Вистави переглядові відбудуть ся: в Перемишлянах 30 мая, субвенция 250 зр., делеґат А. Вибранівский, в Калуши, день неозначений, субвенция 400 зр., делеґ. А. Весьоловский; в Гологорах (золочівск. пов.) 20 червня, субв. 250 зр., делеґ. О. Шпель; в Болестрашичах 15 а в Добромили 17. червня, в обох місцевостях субв. 300 зр. а делеґатами Ебенберґер і Юнґа; в Раві рускій 26 червня; в Рудках 30 червня, субв. 200 зр., делеґ. Ф. Желехівский: в Станїславові день не означений, субв. 250 зр., делеґ. Б. Смяловский; в Княгиничах 27 мая; субв. 250 зр., делеґ. М. Брикчиньский; в Тернополи, день не означений, субв. 200 зр., делеґ. М. Тустанївский; в Монастириских субв. 200 зр., делеґ. Ст. Потворовский.

— Обору зародову сіментальскої раси повної крови заложено в Пацикові у п. Мечислава Брикчиньского.

— Хліви зародові йоркширскої раси заложено у пп.: Дмитра Шукатко в Жулинї: Омеляна Обертиньского в Уднові і Новім селї; Романа Уейскоского в Павлові; Едвіна Гогендорфа в Горожанцї; Антона Еґермана в Луцї і Андрія Максимова (відділ львівский польск. Тов. господ.) — Стациї кнурів у пп.: Йосифа Аксентовича в Данильчу і Дмитра Опришко в Грабівци.

Телеґрами.

Відень 23 мая. Нинї мають розпочати ся конференциї австрийских міністрів з угорскими. Президент міністрів Сель, котрий по відкритю памятника Архікн. Альбрехта поїхав був до Будапешту вернув тут назад. Кажуть, що вже в найблизших днях рішить ся справа угоди з Угорщиною.

Петербург 23 мая. Після вістий з Риґи вибухли там розрухи робітничі підчас котрих розвалено кілька домів і підпалено місто в кількох місцях. Войско мусїло робити порядок. Кількох робітників згинуло а 12 єсть тяжко покалїчених.

Атини 23 мая. В наслідок двох случаїв джуми в Александриї заведено тут карантану.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

би я просив єї родителів о єї руку. То була для мене трудна задача. Але я лагодив ся до неї, а рівночасно мав відобрати і спадщину в Амстердамі. То було менї дуже не паруку, по части для того, що я за нїщо в сьвітї не хотів на довший час розставати ся з Пилипкою, а по части і длятого, що й она противила ся тому, щоби я сам туди їхав, а відтак і длятого, що молодий ґраф здавав ся менї за надто богатим, за хорошим і за влїзливим. Остаточно ми обрали ся і за мене поїхав до Амстердаму мій приятель Шнемілер з всїлякими урядовими документами, сьвідоцтвами і потрібними повновластями.

— А менї, тату, не розповідали нїчого про того Вашого приятеля — відозвав ся Фридрих.

— Може бути — відповів рядник: то само собою поясняє ся. Минали днї, минали тижднї. Мій приятель і повновластник не писав нїчого. Я засипував его листами. Я зараз здогадав ся, що він заслаб, дуже заслаб. Дружба перемогла любов і я поїхав до Амстердаму. Пилипка підчас мого від'їзду мало що не минула ся з болю. Коли я відходив, она зімлїла і була би упала на землю, як би єї мати не була єї ще в пору піддержала. — Підчас цїлої подорожі я перепитував за Шнемілером. Его імя було записане у всїх книгах почтових. Я приїхав до Амстердаму. Він був там. Відобрав завіщане і грошi векселями, один вексель навіть виміняв на готівку, другі заміняв за инші векслї та за банкноти. Але его самого не міг я нїгде знайти. Менї то стало дивно. Наконець довідав ся я на моє диво, що якийсь чоловік такого росту, як він, поїхав американьским кораблем на море, вже два місяцї тому назад, отже по відобраню спадщини. Я все казав: то не може бути. Але я переконав ся, що так було. Отже могло бути. Мій приятель, мій найліпший приятель ошукав мене!

— Погано! — відозвав ся Фридрих.

— Я поїхав назад домів з роздертим серцем. Грошi я би ще був переболїв, але невірности мого найсердечнїйшого приятеля не міг я переболїти. Він видер менї довіру і віру в людий. Коли я вернув до нашого міста, був би таки найрадше злетів зараз до ґенерала Ван Тітена, до Пилипки, котрі поки що довідали ся вже були листовно о моїм нещастю. Але то було вже пізно вечером. Мій господар дому повитав мене сердечно. — Що нового у нас чувати? — спитав я. — Нема нїчого так дуже цікавого. Що панна Ван Тітен віддала ся чотири тижднї тому назад, то чей знаєте! — сказав він. — Не може бути! Не може бути! Віддала ся? що? донька ґенерала Ван Тітена! — крикнув я. — Та вжеж що може бути! — відповів він і розповів менї зовсїм подрібно все, як було, з чого показало ся, що моя Пилипка зовсїм не противила ся віддати руку хорошому, богатому і маючому на княжім дворі значінє молодому ґрафови. А то могло стати ся в короткім часї по тім, коли ґенерал дістав від мене лист, який я написав до него з Амстердаму о злодійстві Шнемілера. Але я таки не хотів вірити тому, що менї наплів мій господар дому та все казав, що то не може бути, то неможливо! Я цїлу ніч тому не вірив, але на другий день вже повірив, бо тогди почув я то зі всїх боків, та й сам ґенерал то потвердив.

— Погано, погано! — сказав на то Фридрих, і зловив ся рукою за серце, як би болїв ся, щоби оно ему не пукло.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера — (Телефона число 569).